



בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 39822-01-26 מוסק נ' המשנה למנכ"ל למשרד הבריאות ד"ר ספי מנדלוביץ

תיק חיצוני: 4/9/25

לפני כבוד השופט נמרוד פלקס

המערער עאדל מיסק
ע"י ב"כ עוה"ד י' שפטל

נגד

המשיב המשנה למנכ"ל למשרד הבריאות ד"ר ספי מנדלוביץ
ע"י ב"כ עוה"ד מ' אביעד בן-עמי
מפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

פסק דין

1. ערעור על החלטת המשנה למנכ"ל משרד הבריאות (להלן - "המשנה"), מיום 28.12.2025, לאמץ את המלצת הוועדה המיוחדת (להלן - "הוועדה") ולהתלות את רישיונו של המערער לעסוק ברפואה עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. זאת, לאחר שהוגש נגד המערער כתב אישום המייחס לו ריבוי עבירות של מעשים מגונים, מעשים מגונים בכוח ומעשים מגונים במרמה.
2. בהחלטה בחר המשנה לאמץ במלואה את המלצת הוועדה, שהוקמה ומונתה על ידו בהתאם להוראות סעיף 44א בפקודת הרופאים [נוסח חדש], תשל"ז - 1976 (להלן - "הפקודה"). ההחלטה באה בהמשך להחלטה קודמת של המשנה מיום 30.7.2025 על התליה זמנית של רישיון המערער למשך שישה חודשים, אשר ניתנה לאחר שדחה המלצה קודמת של הוועדה להסתפק בהגבלת רישיונו לטיפול בגברים בלבד. ערעור המערער מכוון כנגד התליית הרישיון עד תום ההליכים.
3. ביסוד הערעור העובדות הבאות. נגד המערער, רופא במקצועו, הוגש כתב אישום חמור הכולל תשעה אישומים, המייחסים לו מספר עבירות של מעשים מגונים, מעשים מגונים בכוח ומעשים מגונים במרמה, שבוצעו בתשע מטופלות שונות, בחדר הבדיקה במרפאתו הפרטית ובבית החולים "שערי צדק" בירושלים, לאורך תקופה. המעשים המיוחסים למערער כוללים, בין היתר, חיכוך איבר מינו במטופלות עד להגעה לפורקן מיני, נגיעה בחזה



בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 39822-01-26 מוסק נ' המשנה למנכ"ל למשרד הבריאות ד"ר ספי מנדלוביץ

תיק חיצוני: 4/9/25

1 שלהן, לפיתתן מאחור ומישוש אחוריהן מעל הבגדים, אחיזה בידיהן ובקשה מהמטופלות
2 לשים את ידיהן על איבר המין שלו וללחוץ.

טענות המערער

3
4
5
6 4. המערער אינו משלים עם ההחלטה ומבקש להורות על שינויה, כך שיותר לו לעסוק ברפואה
7 באופן מוגבל של טיפול בגברים בלבד (סעיף 39 לכתב הערעור). המערער מנמק את עמדתו
8 במספר טעמים עליהם אעמוד להלן.

9
10 5. חוסר סמכות וחוסר תום לב בהתנהלות המשנה למנכ"ל. ראשית, המערער טוען כי
11 התנהלות המשנה הייתה "בלתי ראויה בעליל" ו"חסרת תום לב". הוא מציין שהמשנה
12 למנכ"ל בחר שלא לאמץ את המלצת הוועדה המיוחדת הראשונה, אשר דחתה את הבקשה
13 להתליית רישיונו והסתפקה בהגבלת עיסוקו לטיפול בגברים בלבד. נטען כי המשנה פנה
14 לשר הבריאות בבקשה למנות ועדה חדשה בהרכב שונה לחלוטין, במטרה לקדם המלצה
15 חיובית להתליית הרישיון. ההחלטה הראשונית להתלות את רישיונו שלושה חודשים
16 ניתנה ללא סמכות כלל, שכן היא ניתנה בניגוד להמלצת הוועדה המיוחדת הראשונה (שלא
17 המליצה על התלייה) ובמסגרת בקשה לדחיית דיון, מבלי שסוגיית ההתליה נדונה לגופה.
18 שנית, התעלמות מחוות דעת רפואית מכרעת. המערער הגיש חוות דעת רפואית הקובעת כי
19 הוא "חסר כוח גברא לחלוטין" בכל התקופה הרלוונטית לכתב האישום (הפלילי). לטענתו,
20 חוות דעת זו מהווה ראיה "רבת משקל ועוצמה" שיש בה כדי "להקריס לחלוטין" את כתב
21 האישום והקובלנה, שכן היא סותרת את תיאורי המתלוננות על איבר מין זקור וסיפוק
22 מיני. הוועדה, לטענתו, התעלמה לחלוטין מטיעון מרכזי זה ומתוכן חוות הדעת, ולא
23 העניקה לה את המשקל הראוי. שלישית, כרסום משמעותי בראיות. המערער מציין כי בית
24 משפט השלום קבע כי חל כרסום משמעותי בראיות לגבי 7 מתוך 9 האישומים בכתב
25 האישום. קביעה זו, לטענתו, מצביעה על חולשה ראייתית כזו שאינה מצדיקה מעצר עד
26 תום ההליכים, ומשליכה על הסיכוי להרשעה, ובכך מחזקת את חזקת החפות שלו. רביעית,
27 התעלמות מגרסת המערער לסרטון. הוועדה הסתמכה רבות על סרטון שצולם על ידי אחת
28 המתלוננות כראיה מכרעת. המערער טוען כי הוועדה התעלמה מגרסתו לפיה כל הנראה
29 בסרטון נעשה לבקשת המתלוננת, וכי גרסת המתלוננת עצמה מכילה סתירות ו"כזבים"
30 שאינם מתיישבים עם מצבו הרפואי. חמישית, אמצעי לא מידתי ובקשה להגבלה בלבד.
31 המערער טוען כי לאור חוסר כוח הגברא המוכח בחוות הדעת הרפואית והכרסום בראיות,
32 התליית רישיונו היא אמצעי לא מידתי. הוא מבקש לאפשר לו לעסוק ברפואה במגבלה של
33 טיפול בגברים בלבד, בטענה שאינו מהווה סכנה למטופלים גברים, ומעולם לא הוגשה נגדו
34 תלונה על ידי גבר. שישית, פגמים פרוצדורליים בהחלטת התלייה הראשונית. המערער



בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 39822-01-26 מוסק נ' המשנה למנכ"ל למשרד הבריאות ד"ר ספי מנדלוביץ

תיק חיצוני: 4/9/25

טוען כי ההחלטה הראשונית על התליית רישיונו לשלושה חודשים ניתנה במסגרת בקשה לדחיית דיון, מבלי שסוגיית ההתליה עצמה נדונה לגופה ומבלי שניתנה לו הזדמנות להשמיע את טענותיו המלאות בנושא כה כבד משקל.

טענות המשיב

6. עמדת המשיב היא כי דין הערעור להידחות בהיעדר עילה להתערבות שיפוטית. ההחלטה להתלות את רישיונו של המערער התקבלה כדין, בהליך סדור, לאחר שקילת כלל השיקולים והנסיבות הרלוונטיים, לרבות שמיעת טענות המערער ובחינתן באופן מקיף ויסודי. ההחלטה מבוססת על המלצה מנומקת ומפורטת של הוועדה, אשר התקבלה לאחר הליך יסודי ומעמיק שכלל מתן זכות טיעון בכתב ובעל פה. אכן במקרה של ההחלטה הראשונית, המשנה למנכ"ל דחה את המלצת הוועדה הראשונה (שלא להתלות את הרישיון אלא רק להגבילו לטיפול בגברים) בהחלטה מנומקת, בה עמד על כך שרופא המבצע מעשים כאלה מסוכן לכל ציבור המטופלים, ולא רק לנשים, וכי המלצת הוועדה התבססה על טעות תפיסתית בחומרת המעשים. המערער כלל לא הגיש ערעור כנגד אותה החלטה ראשונית (מיום 30.7.2025).

7. חומרת המעשים וקיומן של ראיות לכאורה. כתב האישום כולל תשעה אישומים חמורים של מעשים מגונים בכוח, במרמה ובמעשים מגונים, שבוצעו בתשע מטופלות בחדר הבדיקה. המעשים המיוחסים למערער חמורים ורבים, וכוללים התחככות באיבר מין, נגיעה בחזה, מישוש, אחיזה בידיים ובקשה להניח ידיים על איבר מינו. הוועדה המיוחדת (השנייה) קבעה כי קיימות ראיות לכאורה לביסוס הקובלנה, בין היתר, על בסיס סרטון שצולם על ידי אחת המתלוננות, אשר "ממחיש את המעשים המתוארים בכתב האישום באופן חד וברור." הסרטון מציג את המתלוננת נאבקת במערער, והוא כופה עליה בכוח מגע באיבר מינו וממשש את גופה. העובדה שהוועדה הראשונה לא צפתה בסרטון (בשל התנגדות ב"כ המערער דאז) מסבירה את ההבדל בהמלצות בין הוועדות.

8. התייחסות לחוות הדעת הרפואית. הוועדה לא התעלמה מחוות הדעת הרפואית שהוגשה על ידי המערער. היא התייחסה אליה במפורש וציינה כי היא נבחנה כחלק מהחומר שהוצג. עם זאת, עמדת הוועדה הייתה כי שאלת אמינות המתלוננות או כרסום בראיות היא שאלה שיש להכריע בה במסגרת ההליך הפלילי, לאחר שמיעת כלל הראיות והצדדים, ולא בסמכותה של ועדה משמעתית לדון בה. המשיב טוען כי קיים פער בין טענות המערער לגבי חוות הדעת לבין תוכנה בפועל. חוות הדעת קובעת כי "ייתכן והליקוי בתפקוד מיני מתמשך יותר משנתיים או יותר", אך אינה קובעת באופן חד משמעי כי המערער סבל מאין אונות



בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 39822-01-26 מוסק נ' המשנה למנכ"ל למשרד הבריאות ד"ר ספי מנדלוביץ

תיק חיצוני: 4/9/25

1 מוחלטת בתקופה הרלוונטית למעשים. אין תיעוד רפואי קודם לטענת האימפוטנציה
2 בתקופה הרלוונטית, וטענת המערער בנושא הייתה "מתפתחת". ממילא אין בחוות הדעת
3 כדי לשלול את האפשרות שהמעשים המיוחסים למערער אכן בוצעו על ידו, שכן גם אם לא
4 הגיע לסיפוק מיני, המעשים עצמם, המפורטים בכתב האישום, מהווים עבירות חמורות של
5 מעשים מגונים. הוועדה ציינה כי אין קשר בין שאלת האימפוטנציה לאינטרס הציבורי להגן
6 על ציבור המטופלים.
7
8 9. דחיית הטענה להגבלה לטיפול בגברים בלבד. המשיב דוחה את בקשת המערער לאפשר לו
9 לעסוק ברפואה במגבלה של טיפול בגברים בלבד. רופא המבצע מעשים כגון אלה המיוחסים
10 למערער, מסוכן לכל ציבור המטופלים, ולא רק לנשים. ניצול לרעה של המרחב הטיפולי
11 פוגע פגיעה אנושה באמון הציבור (גברים ונשים כאחד) במערכת הבריאות ובמקצוע
12 הרפואה. ב"כ המערער עצמו טען בהליכים הפליליים כי הטלת איסור עיסוק ברפואה תאיין
13 את המסוכנות, מבלי להבחין בין גברים לנשים. המערער מתנהל בחוסר עקביות, שכן
14 בהליכים פליליים מקבילים הוא ביקש לאפשר לו לטפל בנשים עם מלווה, בעוד בערעור זה
15 הוא מבקש הגבלה לגברים בלבד.
16
17 10. הכרסום בראיות בהליך הפלילי. המשיב מודה כי בית משפט השלום, בהליך הפלילי, ציין
18 "כרסום מסוים" בראיות לגבי חלק מהאישומים, אך קבע במפורש כי קיימות ראיות
19 לכאורה לפחות לגבי אישומים 1 ו 2. בית המשפט המחוזי, בערר, נמנע מלהכריע בשאלת
20 הכרסום, וקבע כי החלטת המעצר באיזוק אלקטרוני ניתנה בעיקר בשל הצורך לאיין את
21 המסוכנות הנשקפת מהמערער. גם הערכאות הפליליות ראו בהטלת האיסור על עיסוק
22 ברפואה כאמצעי הולם לשלילת מסוכנותו.
23
24 11. הלכה פסוקה היא כי הביקורת השיפוטית על החלטות משמעת מקצועיות תיעשה במשורה
25 ובריסון. בית המשפט לא ישים את שיקול דעתו תחת שיקול דעתה של הרשות המנהלית
26 המוסמכת והמקצועית, ויתערב רק במקרים של חריגה קיצונית ממתחם הסבירות,
27 שרירותיות, או פגם מהותי היורד לשורש ההחלטה. בענייננו, לא נפל כל פגם שכזה.
28 ההחלטה מצויה עמוק בתוך מתחם הסבירות, היא מאזנת כראוי את כלל השיקולים
29 הרלוונטיים, וניתנה בסמכות ולאחר הליך תקין.
30
31

דין

12. דין הערעור להידחות. אבאר.



בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 39822-01-26 מוסק נ' המשנה למנכ"ל למשרד הבריאות ד"ר ספי מנדלוביץ

תיק חיצוני: 4/9/25

13. עמדת המשיב, כפי שפורטה באריכות לעיל, מקובלת עליי במלואה. לפיכך, איני רואה צורך לחזור על כלל טענותיו, ואתייחס להלן למספר נקודות עיקריות".

14. אכן, כטענת המשיב, הדין הוא כי הביקורת השיפוטית על החלטות משמעת על פי הפקודה תיעשה במשורה. התערבות כאמור תהיה מוצדקת רק כאשר ניכרת סטייה מהותית או קיים משגה מהותי בשיקול הדעת המנהלי (ע"א 412/90 אליהו נ' שר הבריאות, פ"ד מד(4) 427, 422 (1990); רע"א 2755/19 ועדה לפי סעיף 44 לפקודת הרופאים נ' הלוי, פסקה 11 (2.5.2019)). הדברים יפים במיוחד מקום בו נידון היקף ההתערבות הראוי מצד בית המשפט באמצעי ביניים.

15. במקרה דנן, המשנה בחר לאמץ את המלצותיה של ועדה מקצועית, אשר הרכבה כלל מומחים מתחומי הרפואה והמשפט הרלוונטיים לעניינו של המערער. החלטת המשנה לאמץ את המלצתה המנומקת של הוועדה, אשר שמעה את טענות הצדדים ודנה בהן לעומק, היא החלטה סבירה שנעשתה בסמכות ואין כל מקום להתערב בה.

16. המערער ייחד את עיקר טענות לרובד הראייתי, תוך שהוא מערער על עצם קיומן של ראיות או שמא ראיות לכאורה בדבר ביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום הפלילי, כולן או מקצתן. מקובלת עלי עמדת המשיב, לפיה בפני הוועדה והמשנה הונחו די ראיות המקימות תשתית מנהלית מספקת - ולו לשם הוכחה לכאורה של העבירות המיוחסות למערער בכתב האישום הפלילי. לצרכי הדיון אניח, כטענת המערער, כי חל כרסום ראייתי באשר לחלק מהאישומים המיוחסים לו. בכך אין די. שכן למצער בכל הנוגע לחלקם האחר של האישומים לא חל אותו כרסום ראייתי נטען, ויש אף יסוד לקביעה כי אף באותם אישומים בהם חל כרסום ראייתי כאמור קיימת תשתית ראיתית מנהלית מספקת.

17. הרף בו על המערער לעמוד בכדי להצליח בטענותיו במישור הראייתי גבוה עד מאד. רף בו המערער לא עמד כלל ועיקר. אבאר. בית המשפט בהליך הפלילי קבע כי כנגד המערער קיימות די ראיות לכאורה המבססות, ולו חלק מהאישומים המיוחסים לו - אישומים חמורים הנוגעים למעשי המערער בעת עבודתו הרפואית, תוך ניצול מעמד זה. בית המשפט בהליך הפלילי אף מצא לשחרר את המערער לחלופת מעצר בדרך של מעצר בית מלא באיזוק אלקטרוני. הדעת נותנת שהגבלה חמורה מעין זו של זכות החירות והתנועה של המערער לא נעשתה כלאחר יד, וממילא נעשתה לאחר בחינת הראיות העומדות כנגד המערער. הדעת נותנת אפוא, כי אך במקרים חריגים, אם בכלל, יהיה בידי הוועדה או המשיב להגיע למסקנה שונה מן הקצה אל הקצה ממסקנת בית המשפט בהליך הפלילי. לא



בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 39822-01-26 מוסק נ' המשנה למנכ"ל למשרד הבריאות ד"ר ספי מנדלוביץ

תיק חיצוני: 4/9/25

מצאתי כי המערער הצביע על טעמים חריגים מכוחם היה על הוועדה או המשנה להגיע למסקנה ראייתית כה שונה ממסקנת בית המשפט בהליך הפלילי.

18. אף שהמערער הקדיש את עיקר טיעונו לסוגיה הראייתית כאמור, אזכיר, כי אף בהינתן קיומן של די ראיות לכאורה בדבר ביצוע מעשים פליליים, על המשנה לאזן בהחלטתו שלל אינטרסים. באשר לאיזון בין האינטרסים השונים במסגרת קבלת ההחלטה נקבע בבש"א 458/91 סמחאת נ' מנכ"ל משרד הבריאות, פ"ד מה(2) 801, 806 (1991), כי "בסוגיה זו משמשים כאחד שני שיקולים ערכיים - עקרוניים נוגדים: מצד אחד - השמירה על האינטרס של הציבור... ומצד שני - השמירה על זכות הפרט שלא לפגוע בו ולהסב לו נזק, שלעתים הוא בלתי הפיך, בטרם נתברר דינו והוא בחזקת זכאי וחף מפשע. האיזון בין שני עקרונות נוגדים אלה ואופן יישומם תלויים הם בנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה, במידת החומרה של העבירות בהן מדובר."

19. אף כאן סבורני, כי אין להתערב בהחלטת המשנה, וממילא אין מקום לצמצם את מידת ההגבלה שהוטלה על המערער כבקשתו. חומרת העבירות המיוחסות למערער, הקשורות קשר הדוק ובטבורו לאופן התנהלותו כרופא, והפגיעה הקשה באמון הציבור במערכת הרפואה, כל אלה מטילים את הכף באופן מובהק לטובת האינטרס הציבורי. המעשים, כפי שנטען, משלבים לכאורה מעילה חמורה באמון המטופלות תוך ניצול מעמדו כרופא ואת המרחב בטיפולי, ומהווים פגיעה קשה בכבוד המקצוע (רע"א 1414/20 חורי נ' מנכ"ל משרד הבריאות (14.10.2020)).

20. אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ט"ו שבט תשפ"ו, 02 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.


נמרוד פלקס, שופט